

MONITORING JUDIKATURY SOUDNÍHO DVORA EU A TRIBUNÁLU

OBDOBÍ: 1. DUBNA – 21. KVĚTNA 2017

Costin Popescu (věc C-632/15)**Datum rozhodnutí:** 26. dubna 2017

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátním právním předpisům přijatým za účelem provedení této směrnice do vnitrostátního práva, v jejichž důsledku zaniká oprávnění řídit mopedy osobám, které nejsou držiteli řidičského průkazu, jehož vydání podléhá složení podobných zkoušek, jako jsou zkoušky vyžadované pro jiná motorová vozidla.*

Skutkové okolnosti: Costin Popescu je držitelem osvědčení o zápisu lehké čtyřkolky značky Aixam, na kterou se vztahují ustanovení o mopedech, a osvědčení o absolvování kurzu o právních předpisech v oblasti provozu na pozemních komunikacích za účelem řízení mopedů na veřejných pozemních komunikacích. Tyto doklady, které mu byly vydány v roce 2010, mu umožňovaly řízení takového vozidla, jako je jeho vozidlo, a to na základě článků 160 a 161 nařízení, kterým se provádí OUG č. 195/2002, ve znění platném před 19. lednem 2013. Od 19. ledna 2013 lze v Rumunsku řídit na veřejných pozemních komunikacích mopedy, respektive vozidla postavená na roveň mopedům, jen s řidičským průkazem získaným podle zákona č. 203/2012, kterým bylo OUG č. 195/2002 pozměněno za účelem provedení některých ustanovení směrnice 2006/126 do vnitrostátního práva. Costin Popescu podal proti několika vnitrostátním orgánům k odvolacímu soudu v Bukurešti správní žalobu, kterou se domáhal toho, aby jeho oprávnění řídit mopedy na veřejných pozemních komunikacích nabyté před 19. lednem 2013 bylo uznáno po tomto datu, aniž musí splnit další formality, a aby mu příslušný orgán vydal doklad osvědčující toto jeho oprávnění. Na podporu své žaloby tvrdil, že nová právní úprava vycházející ze zákona č. 203/2012 je v rozporu s ustanoveními citované směrnice.

Právní stránka: V souvislosti s obecnou systematikou směrnice 2006/126 je třeba poukázat na to, že tato směrnice zavádí jednotný vzor řidičského průkazu Společenství, který má nahradit rozdílné řidičské průkazy existující v členských státech, a zavádí novou skupinu řidičských průkazů pro mopedy. V článku 4 v tomto ohledu stanoví a definuje jednotlivé skupiny řidičských průkazů, se kterými členské státy, z nichž každý již

definoval své vlastní skupiny řidičských průkazů, musí zajistit rovnocennost. Dále je v souvislosti s účelem směrnice 2006/126 třeba uvést, že cílem uvedené směrnice je zejména zvýšit bezpečnost silničního provozu. Z tohoto hlediska je třeba konstatovat, že zatímco mopedy do oblasti působnosti směrnice 91/439 nespádaly, směrnice 2006/126, která prvně jmenovanou směrnicí nahradila, rozšířila tuto oblast působnosti a zavedla požadavek řidičských průkazů pro tento typ vozidel. Je nepopíratelné, že cílem tohoto požadavku, aby řidiči mopedů nabyli teoretické znalosti a případně praktické dovednosti, je zvýšit bezpečnost silničního provozu. Takový výklad čl. 13 odst. 2 směrnice 2006/126, který by členským státům zakazoval zpřísnit podmínky udělování oprávnění řídit mopedy na veřejných pozemních komunikacích platné před 19. lednem 2013, bránil dosahování cíle zvýšení bezpečnosti silničního provozu, o němž usiluje unijní normotvůrce. Ze systematického i z teleologického výkladu směrnice 2006/126 vyplývá, že její čl. 13 odst. 2 se vztahuje výlučně na držení řidičských průkazů a úředních dokladů povahy rovnocenné řidičskému průkazu, které své držitele výslovně opravňují řídit.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 28. července 2016, *Edilizia Mastrodonato*, C147/15, EU:C:2016:606; ze dne 22. září 2016, *Breitsamer und Ullrich*, C113/15, EU:C:2016:718; ze dne 26. dubna 2012, *Hofmann*, C419/10, EU:C:2012:240.

Relevantní právní úprava: Čl. 13 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES o řidičských průkazech.

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvalde (věc C-13/16)**Datum rozhodnutí:** 4. května 2017

Závěr: *Právo EU nestanoví povinnost sdělit osobní údaje třetí osobě, aby mohla podat žalobu na náhradu škody k občanskoprávnímu soudu v souvislosti se škodou způsobenou osobou, na kterou se vztahuje ochrana těchto údajů, zároveň však nebrání takovému sdělení na základě vnitrostátního práva.*

Skutkové okolnosti: V prosinci 2012 došlo v Rize k dopravní nehodě. Řidič taxislužby zastavil vozidlo na kraji vozovky. V okamžiku, kdy kolem vozidla taxislužby projížděl trolejbus podniku Rīgas satiksme, cestující, který seděl na zadním sedadle, otevřel dveře, jež zavadila o trolejbus a poškodila ho. Bylo zahájeno správní přestupkové řízení a vypracována zpráva, v níž bylo konstatováno, že došlo k přestupku. Rīgas satiksme měl za to, že zmíněnou nehodu zavinil řidič taxislužby, a proto nejprve vymáhal náhradu škody od společnosti, u níž bylo uzavřeno pojištění občanskoprávní odpovědnosti majitele či právoplatného uživatele vozidla taxislužby. Tato pojišťovna mu však oznámila, že žádnou náhradu škody nevyplatí, neboť k nehodě došlo zaviněním cestujícího, a nikoliv řidiče vozidla taxislužby. Dále upřesnila, že Rīgas satiksme má možnost uplatnit svůj nárok vůči tomuto cestujícímu v občanskoprávním řízení. Rīgas satiksme se tedy obrátil na policii a požádal o sdělení informací týkajících se osoby, jíž byl v souvislosti se zmíněnou nehodou uložen správní trest, o zaslání kopie vysvětlení podaných řidičem taxislužby a cestujícím k okolnostem nehody, jakož i o sdělení jména a příjmení, čísla totožnosti a adresy cestujícího ve vozidle taxislužby. Rīgas satiksme policii potvrdil, že požadované informace použije výlučně pro účely podání žaloby v občanskoprávním řízení. Žádosti, kterou podal Rīgas satiksme, vyhověla policie ve své odpovědi jen částečně, neboť sdělila pouze jméno a příjmení osoby cestující ve vozidle taxislužby, ale odmítla sdělit číslo totožnosti a adresu této osoby. Nezaslala ani kopii vysvětlení, jež podali účastníci nehody.

Právní stránka: Ze systematiky směrnice 95/46 a ze znění jejího článku 7 vyplývá, že čl. 7 písm. f) směrnice 95/46 sám o sobě nestanoví povinnost, ale vyjadřuje možnost provést takové zpracování údajů, jako je sdělení údajů třetí osobě, jež jsou nezbytné pro uskutečnění oprávněných zájmů, které sleduje. Jak uvedl generální advokát v bodech 43 až 46 svého stanoviska, takový výklad lze také odvodit z jiných nástrojů unijního práva týkajících se osobních údajů. Je však třeba uvést, že čl. 7 písm. f) směrnice 95/46 takovému sdělení nebrání v případě, že by bylo provedeno na základě vnitrostátního práva při dodržení podmínek stanovených tímto ustanovením. V tomto ohledu čl. 7 písm. f) směrnice 95/46 stanoví tři kumulativní podmínky pro to, aby bylo zpracování osobních údajů zákonné, a to zaprvé sledování oprávněného

zájmu správce nebo třetí osoby či osob, kterým jsou údaje sdělovány, zadruhé nezbytnost zpracování osobních údajů pro uskutečnění sledovaných oprávněných zájmů a zatřetí podmínku, že nemají přednost základní práva a svobody osoby, na kterou se vztahuje ochrana údajů. Co se týče podmínky sledování oprávněného zájmu, není pochyb o tom, že zájem třetí osoby získat osobní údaje o osobě, která poškodila její majetek, aby tuto osobu zažalovala o náhradu škody, může být kvalifikován jako oprávněný zájem. Co se týče podmínky nezbytnosti, je třeba konstatovat, že podle informací poskytnutých předkládajícím soudem neumožňuje pouhé sdělení jména a příjmení osoby, jež způsobila škodu, identifikaci této osoby s přesností postačující k podání žaloby. Pro tento účel se tak jeví jako nezbytné získání také adresy nebo čísla totožnosti této osoby. Konečně pokud jde o podmínku vyvažování v daném případě proti sobě stojících práv a zájmů, tato podmínka v zásadě závisí na konkrétních okolnostech jednotlivých případů.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 29. ledna 2008, *Promusicae*, C275/06, EU:C:2008:54; ze dne 9. listopadu 2010, *Volker und Markus Schecke a Eifert*, C92/09 a C93/09, EU:C:2010:662; ze dne 7. listopadu 2013, *IPL*, C473/12, EU:C:2013:715; ze dne 11. prosince 2014, *Ryneš*, C212/13, EU:C:2014:2428.

Relevantní právní úprava: Článek 7 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.

Wenceslas de Lobkowicz (věc C-690/15)

Datum rozhodnutí: 10. května 2017

Závěr: *Právo EU brání takovým vnitrostátním právním předpisům, podle kterých musí být z příjmů z pronájmu nemovitostí, které úředníku Evropské unie plynou v členském státě, jehož je tento úředník daňovým rezidentem, hrazeny sociální příspěvky a odvody určené k financování systému sociálního zabezpečení tohoto členského státu.*

Skutkové okolnosti: Wenceslas de Lobkowicz je francouzský státní příslušník, který byl úředníkem Komise od roku 1979 do dne odchodu do důchodu, a to dne 1. ledna 2016. Z tohoto důvodu je pojištěn v rámci společného systému sociálního zabezpečení orgánů Unie. Podle článku 13 protokolu je W. de Lobkowicz daňovým rezidentem Francie.

V tomto členském státě mu plynou příjmy z pronájmu nemovitostí. Tyto příjmy podléhaly v letech 2008 až 2011 CSG, příspěvku na úhradu sociálního dluhu (CRDS), sociálnímu odvodu ve výši 2 %, jakož i dodatečným příspěvkům k tomuto odvodu ve výši 0,3 % a 1,1 %. Vzhledem k tomu, že daňový orgán nevyhověl jeho žádosti o zproštění povinnosti platit výše uvedené příspěvky a odvody, podal W. de Lobkowicz žalobu, kterou se domáhal zproštění povinnosti k platbě, ke správnému soudu v Rouen, Francie. Rozsudkem ze dne 13. prosince 2013 tento soud rozhodl o nevydání rozhodnutí ve věci samé, pokud jde o výši úlev přiznaných během řízení vztahujících se na celou částku příspěvků souvisejících s CRDS, k jejichž úhradě byl W. de Lobkowicz za sporné roky povinen, a ve zbývající části návrhy dotyčného zamítl.

Právní stránka: Jelikož úředníci Unie nepodléhají vnitrostátním právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení ve smyslu čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1408/71 a téhož ustanovení nařízení č. 883/2004, které vymezují oblast osobní působnosti těchto nařízení, nemohou být tito úředníci považováni za „pracovníky“ ve smyslu těchto nařízení. V tomto kontextu se na ně nevztahuje ani článek 48 SFEU, který Radě svěřuje posláním zavést systém, který pracovníkům umožní překonat překážky, jež by pro ně mohly vyplynout z vnitrostátních právních předpisů přijatých v oblasti sociálního zabezpečení, které Rada naplnila přijetím nařízení č. 1408/71 a poté nařízení č. 883/2004. Úředníci Unie totiž podléhají společnému systému sociálního zabezpečení orgánů Unie, který podle článku 14 protokolu stanoví Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem a po konzultaci s dotčenými orgány formou nařízení. Právní situace úředníků Unie, pokud jde o jejich povinnosti v oblasti sociálního zabezpečení, tudíž z důvodu jejich pracovního vztahu s Uníí spadá do působnosti unijního práva. Z výše uvedeného vyplývá, že jediné Unie, a nikoliv členské státy, má pravomoc ke stanovení pravidel použitelných na úředníky Unie, pokud jde o jejich povinnosti v oblasti sociálního zabezpečení. Taková vnitrostátní právní úprava, o jakou jde ve věci v původním řízení, která příjmy úředníků Unie zatěžuje sociálními příspěvky a odvody specificky určenými k financování systémů sociálního zabezpečení dotyčného členského státu, je tedy v rozporu s výlučnou pravomocí, kterou Unii přiznává článek 14 protokolu a příslušná ustanovení služebního řádu, konkrétně

ustanovení upravující povinné příspěvky úředníků Unie na financování systému sociálního zabezpečení. Kromě toho by hrozilo, že by takováto právní úprava narušila rovné zacházení s úředníky Unie, a tudíž by odrazovala od výkonu povolání v rámci unijních orgánů, neboť někteří úředníci by byli nuceni přispívat nejen do společného systému sociálního zabezpečení orgánů Unie, ale i do vnitrostátního systému sociálního zabezpečení.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 1. dubna 2008, *Gouvernement de la Communauté française a gouvernement wallon*, C212/06, EU:C:2008:178; ze dne 21. ledna 2016, *Komis v. Kypr*, C515/14, EU:C:2016:30; ze dne 6. října 2016, *Adrien a další*, C466/15, EU:C:2016:749.

Relevantní právní úprava: Článek 14 protokolu (č. 7) o výsadách a imunitách Evropské unie, který je připojen ke Smlouvě o EU, Smlouvě o FEU a Smlouvě o ESAE, a ustanovení služebního řádu úředníků Evropské unie týkající se společného systému sociálního zabezpečení orgánů Unie.

Bas Jacob Adriaan Krijgsman (věc C-302/16)

Datum rozhodnutí: 11. května 2017

Závěr: *Provozující letecký dopravce je povinen uhradit náhradu upravenou těmito ustanoveními v případě zrušení letu, o němž nebyl cestující informován alespoň dva týdny před plánovaným časem odletu, a to i tehdy, jestliže tento dopravce alespoň dva týdny před tímto časem informoval o tomto zrušení cestovní kancelář, jejímž prostřednictvím byla uzavřena přepravní smlouva s dotčeným cestujícím a tato kancelář o tom neinformovala tohoto cestujícího v této lhůtě.*

Skutkové okolnosti: Bas Jacob Adriaan Krijgsman si rezervoval na internetových stránkách www.gate1.nl (dále jen „Gate1“) zpáteční let Amsterdam Schiphol (Nizozemsko) – Paramaribo (Surinam) provozovaný společností SLM. Odlet byl naplánován na 14. listopad 2014 v 15:15. Dne 9. října 2014 informovala SLM na internetových stránkách Gate 1 o zrušení tohoto letu. Dne 4. listopadu 2014 obdržel B. J. A. Krijgsman e-mail od internetových stránek Gate 1, v němž mu oznámily, že jeho let je nyní naplánován na 15. listopad 2014 v 15:15. Dne 20. prosince 2014 požádal B. J. A. Krijgsman z tohoto důvodu společnost SLM o náhradu, přičemž tato žádost byla zamítnuta dne 5. března 2015 s odůvodněním, že informace týkající se

změny data odletu byly předány internetovým stránkám Gate 1 dne 9. října 2014. Dne 12. června 2015 oznámily internetové stránky Gate 1 B. J. A. Krijgsmanovi, že odmítají jakoukoliv odpovědnost za újmu, jejíž náhradu po nich požaduje, a to především proto, že jejich úloha se omezuje na uzavírání smluv mezi cestujícími a leteckými dopravci, nejsou odpovědné za změnu letového řádu uskutečněnou leteckým dopravcem, a konečně proto, že odpovědnost informovat cestující má v takové situaci letecký dopravce, jemuž byla v rezervačním souboru předána elektronická adresa cestujícího.

Právní stránka: Podle čl. 5 odst. 4 nařízení č. 261/2004 spočívá důkazní břemeno týkající se otázek, zda a kdy byl cestující informován o zrušení letu, na provozujícím leteckém dopravci. Ze znění tohoto ustanovení v projednávaném případě vyplývá, že pokud provozující letecký dopravce nemůže prokázat, že dotčený cestující byl informován o zrušení svého letu více než dva týdny před plánovaným časem odletu, je povinen uhradit náhradu, kterou upravují tato ustanovení. Takový výklad platí nejen tehdy, když byla přepravní smlouva uzavřena přímo mezi dotčeným cestujícím a leteckým dopravcem, ale i tehdy, když tato smlouva byla uzavřena prostřednictvím třetí osoby, jako například ve věci v původním řízení on-line cestovní kancelář. Jak totiž vyplývá z čl. 3 odst. 5 nařízení č. 261/2004, povinnost nahradit cestujícím škodu má jen letecký dopravce, který uskutečňuje nebo má v úmyslu uskutečnit let, z důvodu, že nesplnil povinnosti vyplývající z tohoto nařízení, včetně zejména informační povinnosti stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. c) tohoto nařízení. Cíle zajistit vysokou úroveň ochrany cestujících uvedeného v bodě 1 odůvodnění nařízení č. 261/2004 může být dosaženo jedině takovým výkladem, jelikož zajišťuje, že cestující, jehož let byl před zrušením rezervován prostřednictvím třetí osoby, bude s to určit osobu povinnou k náhradě upravené v čl. 5 odst. 1 písm. c) a článku 7 tohoto nařízení. Avšak je třeba uvést, že splněním povinností na základě nařízení č. 261/2004 není dotčena možnost uvedeného dopravce požadovat po jakékoliv osobě, která způsobila, že tento dopravce nesplnil své povinnosti, včetně třetích osob, náhradu škody, jak stanoví článek 13 tohoto nařízení.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 16. listopadu 2016, *Hemming a další*, C-316/15, EU:C:2016:879; ze dne 17. září 2015, *van der Lans*, C257/14, EU:C:2015:618.

Relevantní právní úprava: Článek 5 odst. 1 písm. c) a článek 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů.

Association française des entreprises privées – AFEP (věc C365/16)

Datum rozhodnutí: 17. května 2017

Závěr: *Právo EU brání takovému daňovému opatření stanovenému členským státem mateřské společnosti, které stanoví výběr daně při rozdělování dividend mateřskou společností a jehož základem jsou částky rozdělovaných dividend, včetně dividend od dceřiných společností-nerezidentů této společnosti.*

Skutkové okolnosti: AFEP a další podaly ke Státní radě ve Francii žalobu směřující ke zrušení správní praxe, konkrétně odstavce 70 pokynu BOI-IS-AUT-30-20160302 (*Bulletin officiel des finances publiques-impôts* ze dne 2. března 2016), o dodatečné přírážce ke korpornační dani z titulu rozdělovaných částek (dále jen „dodatečná přírážka“) ve smyslu článku 235b ZCA CGI. Na podporu této žaloby vznesly AFEP a další návrh na předložení přednostní otázky ústavnosti na základě článku 61-1 francouzské Ústavy. Tvrdí také, že dodatečná přírážka je v rozporu s čl. 4 odst. 1 směrnice o mateřských a dceřiných společnostech a podpůrně s článkem 5 uvedené směrnice. Ministr financí a veřejných rozpočtů tvrdí, že žalobní důvody vznesené AFEP a dalšími jsou neopodstatněné.

Právní stránka: Z bodu 3 odůvodnění směrnice o mateřských a dceřiných společnostech vyplývá, že tato směrnice sleduje cíl zamezit dvojímu zdanění rozdělovaných zisků vyplácených dceřinou společností její mateřské společnosti na úrovni mateřské společnosti. Účelem článku 4 této směrnice je zamezit tomu, aby rozdělované zisky vyplácené mateřské společnosti-rezidentovi dceřinou společností-nerezidentem byly zdaněny v prvním sledu u dceřiné společnosti ve státě jejího sídla a ve druhém sledu u mateřské společnosti ve státě jejího sídla. Nelze přijmout výklad, podle kterého zisky přerозdělované mateřskou společností svým akcionářům nespádají do působnosti čl. 4 odst. 1 písm. a) směrnice o mateřských a dceřiných společnostech, neboť toto ustanovení se uplatní jen v okamžiku, kdy jsou mateřské

společnosti vypláceny zisky rozdělované její dceřinou společností. Toto ustanovení totiž tím, že stanoví, že členský stát mateřské společnosti a členský stát stálé provozovny „upustí od zdanění těchto zisků“, zakazuje členskými státy, aby mateřskou společnost nebo její stálou provozovnu zdanily z titulu rozdělovaných zisků vyplacených dceřinou společností její mateřské společnosti, a nerozlišuje přitom, zda daňová povinnost mateřské společnosti vzniká při obdržení těchto zisků, nebo při jejich přerozdělování. Dále vzhledem k tomu, že směrnice o mateřských a dceřiných společnostech má za cíl, jak se uvádí v bodě 3 jejího odůvodnění, zamezit dvojímu zdanění rozdělovaných zisků vyplacených dceřinou společností své mateřské společnosti na úrovni mateřské společnosti, vedlo by zdanění těchto zisků členskými státy mateřské společnosti u této společnosti při přerozdělování těchto zisků – v důsledku kterého by zdanění těchto zisků přesáhlo horní hranici 5 % stanovenou v čl. 4 odst. 3 této směrnice – ke dvojímu zdanění na úrovni této společnosti, které je v rozporu s citovanou směrnicí. V této souvislosti je třeba poukázat také na to, že není důležité, zda je vnitrostátní daňové opatření kvalifikováno jako korporáční daň. V tomto ohledu postačí konstatovat, že použití čl. 4 odst. 1 písm. a) směrnice o mateřských a dceřiných společnostech nezávisí na tom, zda se jedná o určitou konkrétní daň. Toto ustanovení totiž stanoví, že členský stát mateřské společnosti upustí od zdanění rozdělovaných zisků vyplacených její dceřinou společností-nerezidentem. Účelem tohoto ustanovení je v tomto ohledu zamezit tomu, aby členské státy přijímaly daňová opatření vedoucí ke dvojímu zdanění takových zisků u mateřských společností.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 12. prosince 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C446/04, EU:C:2006:774; ze dne 17. května 2017, X, C68/15.

Relevantní právní úprava: Článek 4 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2011/96/EU o společném systému zdanění mateřských a dceřiných společností z různých členských států.

Jean-Philippe Lahorgue (věc C-99/1)

Datum rozhodnutí: 18. května 2017

Závěr: Odepření poskytnutí routeru pro připojení k virtuální privátní síti advokátů advokátovi, který je řádně zapsán u advokátní komory

členského státu, ze strany příslušných orgánů jiného členského státu pouze z toho důvodu, že není zapsán u advokátní komory posledně uvedeného členského státu, v němž si přeje vykonávat povolání advokáta v rámci volného pohybu služeb v případech, kdy zákon nevyžaduje spolupráci s jiným advokátem, představuje omezení volného pohybu služeb.

Skutkové okolnosti: J.-P. Lahorgue, francouzský státní příslušník, je advokátem zapsaným u advokátní komory v Lucemburku. Požádal advokátní komoru v Lyonu o poskytnutí routeru RPVA, usnadňujícího výkon advokátní činnosti v režimu přeshraničního poskytování služeb. Lahorgue tak podal k obecnému soudu prvního stupně v Lyonu návrh na nařízení předběžného opatření směřujícího k tomu, aby bylo zejména advokátní komoře v Lyonu nařízeno, aby mu do osmi dnů a pod hrozbou pokuty poskytla router RPVA, který by mu umožnil vykonávat v plném rozsahu povolání advokáta ve Francii za stejných podmínek jako francouzským advokátům.

Právní stránka: Vnitrostátní opatření, která mohou bránit využití základních svobod zaručených Smlouvou o FEU nebo jej činit méně přitažlivým, mohou být nicméně přípustná za podmínky, že jsou odůvodněna naléhavými důvody obecného zájmu, jsou způsobitelná zaručit uskutečnění jimi sledovaného cíle a nepřekračují meze toho, co je k jeho dosažení nezbytné. Pro odůvodnění omezení volného pohybu služeb plynoucího z odepření poskytnutí routeru RPVA advokátům nezapsaným u některé z francouzských advokátních komor se CNB a francouzská vláda dovolávají zásady řádného výkonu spravedlnosti. Podle francouzské vlády je takové omezení odůvodněno rovněž ochranou konečného příjemce právních služeb. Ve Francii totiž každý advokát disponuje vlastním elektronickým certifikátem, který mu umožňuje prokázat, že je advokátem zapsaným u některé z francouzských advokátních komor a může vykonávat svoji činnost. Elektronický certifikát každého advokáta je napojen na vnitrostátní seznam advokátů, který je automaticky aktualizován prostřednictvím každodenní synchronizace se seznamy advokátů všech francouzských advokátních komor. Elektronický certifikát každého advokáta je tak platný po dobu, po níž je daný advokát zapsán ve vnitrostátním seznamu advokátů. Naopak, pokud advokát již v tomto seznamu zapsán není, například proto, že byl z komory, do níž patřil, vyškrtnut, má to za následek

neplatnost jeho elektronického certifikátu. Lze mít za to, že ochrana spotřebitelů, zejména příjemců právních služeb poskytovaných právními zástupci i řádný výkon spravedlnosti, jsou cíle patřící mezi ty, které mohou být považovány za naléhavé důvody obecného zájmu, které jsou způsobilé odůvodnit omezení volného pohybu služeb. Pokud lze v projednávaném případě zajistit, aby advokáti usazení v jiném členském státě mohli mít, případně za cenu určitých úprav, k dispozici router RPVA za podmínek, za nichž by byly ochrana procesního subjektu jako koncového uživatele právních služeb a řádný výkon spravedlnosti zajištěny rovnocenným způsobem jako v situaci, kdy se jedná

o advokáty zapsané u některé z francouzských advokátních komor, není omezení volného pohybu služeb dotčené v původním řízení odůvodněné.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 20. října 2016, *Danqua*, C-429/15, EU:C:2016:789; ze dne 19. března 2015, *OTP Bank*, C-672/13, EU:C:2015:185; ze dne 10. července 1991, *Komise v. Francie*, C-294/89, EU:C:1991:302.

Relevantní právní úprava: Čl. 4 směrnice Rady 77/249/EHS o usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb advokátů vykládaný ve světle článků 56 a 57 třetího pododstavce SFEU.

Připravil: Jan Tlamycha

Sledujte legislativu na www.noveaspi.cz

Nové

ASPI

Registrujte se a získáte zdarma:

- zákony ve všech časových zněních a v potřebných souvislostech
- rozhodnutí soudů včetně právních vět
- automatická upozornění na změny předpisů

Nové ASPI na www.noveaspi.cz nabízí řadu výhod

✓ **Jistota aktuálních dat**
S Novým ASPI máte jistotu, že informace jsou vždy aktuální

✓ **Rychlé vyhledávání relevantních dokumentů**
Výsledky se řadí podle jejich významu pro právní praxi

✓ **Upozornění na změny legislativy**
Sami si můžete nastavit upozornění (notifikace) na změny zákonů, které potřebujete sledovat

✓ **Snadná práce s dokumenty**
Export, tisk a zaslání emailem, ukládání potřebných dokumentů do oblíbených

✓ **Možnost psát si vlastní poznámky**

Registrujte se zdarma a využijte výhod Nového ASPI na www.noveaspi.cz

Wolters Kluwer

Když si musíte být jistí